

‘Aarde, slaat Gade!’

‘Aarde, slaat Gade!’

Jesse Rietveld

Schrijver: Jesse Rietveld
Coverontwerp: Jesse Rietveld
ISBN: 9789402110487
© 2013, Jesse Rietveld
<http://www.wijzjnnatuur.nl/>

Inhoud

Voorwoord	7
<i>Stilstaan bij het dagelijks leven</i>	
Het leven is ervaren	11
Ander perspectief	15
<i>Onze aarde</i>	
Het decor dat een wens had...	21
Aarde slaat Gade	23
Een wereld met ervaringsvermogen	27
<i>Oost versus West</i>	
Naturalisme en idealisme	31
Een brug tussen Oost en West	33
Spinoza	38
Advaita	41
<i>Geen vrije wil</i>	
Lichaamsprocessen	47
Universum als voltrekking	50
Determinisme	55
Niet de doener	60
Vanzelf	62
<i>Over Bewustzijn, over Natuur, over het Alomvattende</i>	
De vergankelijke natuur	67
Gewaarzijn	69
De wereld bestaat	71
Van Zijn naar mens	75
Bewustzijn in rust en actie	78
Totaliteit	79
Het persoonlijk venster	81

<i>Natuurlijke systematiek</i>	
Existentie, Essentie, Potentie	85
Iedere zondag met de trein	91
 <i>Over God</i>	
Zin en onzin	97
Schepper	104
 <i>Het Geheel leeft!</i>	
40 Plasma schermen	111
God perpetuum	118
Het spel van vreugde	121
 <i>Bijlage: artikelen uit de Spino</i>	
De wereld is hier mij	127
‘Het beest’ in onszelf	131
Het gedrag van de massa	136

Voorwoord

Beste lezer,

Leuk dat je de moeite neemt om dit boek te lezen. Dit boek, getiteld 'Aarde, slaat Gade!' gaat over Nondualiteit, over Eenheidsbewustzijn. Het besef dat het bestaan niet werkelijk gefragmenteerd is maar een Levende Eenheid, onszelf inclus. Wanneer je eerdere boeken gelezen hebt over Nondualiteit, in het oosten Advaita genoemd, is het nuttig te weten dat dit boek een ander vertrekpunt heeft. Het vertrekpunt van de oorspronkelijke Advaita Vedanta staat min of meer haaks op het westerse wetenschappelijke, het naturalistische denken. Advaita beschouwt het bestaan als een subject, als een Bewustzijn dat de baarmoeder is van de wereld en de ogenschijnlijke individuen. Advaita ontkent vaak het bestaan van een objectieve werkelijkheid, wat het uitgangspunt is van het westerse, wetenschappelijke, naturalistische denken. In de westerse traditie gaan we uit van een objectieve werkelijkheid. Dit is ook mijn uitgangspunt. De titel 'Aarde, slaat Gade!' laat dat ook zien. De aarde bestaat. Ik ben zelf eerst in aanraking gekomen met de westerse wetenschap en later met de Advaita traditie. Voor mij echter, zijn deze twee volkomen verenigbaar. Want waar de oosterse traditie zegt dat alles bewustzijn is dat zichzelf ervaart, kun je volgens het westerse denken zeggen dat alles natuur is dat zichzelf ervaart. 'Aarde, slaat Gade!' geeft dit ook aan. Het is een vreugdevolle uitroep, bedoeld om ons bewust te maken van het kosmische werk dat wij verrichten doordat we leven. Wij zijn de getuigen van de natuur zelf, van het 'drama en spektakelstuk aarde'.

De aarde ervaart zichzelf, middels ons mensen. Aanvankelijk was het voor mij opmerkelijk, verrassend, om vanuit mijn westerse denkstijl geconfronteerd te worden met ‘alles is bewustzijn’. He, bewustzijn, dacht ik, dat is toch een product van onze hersenen? In een Advaita boek van Jan van Rossum las ik dat wij als bewustzijn aan de wereld vooraf gaan, dat de wereld in ons als bewustzijn verschijnt. Er was even sprake van een Babylonische spraakverwarring. In deze context werd bewustzijn dus niet opgevat als zelfbewustzijn, wat volgens wetenschappers wordt opgewekt door de hersenen en dus tijdelijk is, maar als aanduiding van het alomvattende, het permanente voorbij alle vormen. Houd in gedachten bij het lezen van dit boek, dat het niet vast moet gaan zitten op woorden. Is bewustzijn voor jou het fijnste woord als aanduiding van het alomvattende, prima, gebruik dan bewustzijn. Als bron van alles, als de totale oergrond van het bestaan. In dit boek zal soms bewustzijn genoemd worden, echter vaak ook natuur, universum, aarde of wereld. Je kunt zeggen: bewustzijn is de bron van de persoon, de persoon verschijnt in bewustzijn. Je kunt ook zeggen: de wereld, de aarde is de bron van de persoon. De persoon verschijnt in de wereld. Kortom, we kunnen het alomvattende op verschillende manieren aanduiden. Veel leesplezier gewenst!

Jesse Rietveld

Stilstaan bij het dagelijks leven

Het leven is ervaren

Winter. Het is koud en helder buiten. Het vriest dat het kraakt. Veel mensen zijn verkouden en zijn blij als ze van buiten lekker naar binnen kunnen, waar het warm en behaaglijk is. Ik zit op de fiets, heb mijn winterjas goed dicht, mijn muts op, sjaal om en wanten aan. Ik trap mezelf warm. Op het kanaal ligt ijs, maar nog niet dik. Ik heb de gladheid op de weg gecontroleerd maar gelukkig is er goed gepekeld. Genieten is het, dit zuivere winterweer. Anderhalf uur later ben ik klaar met mijn krantenwijk. Het is zaterdag en ik blijf dit weekend in Eindhoven, ga niet naar mijn ouders aan de andere kant van het land. Binnen doe ik gauw de ramen dicht, die open waren om te luchten, en ik zet de thermostaat hoger. Ik heb afgelopen week consciëntieus gestudeerd en mag nu genieten van het welverdiende weekend. Ik sla lekker een boek open op de bank en lees wat vermakelijks onder het genot van een zacht muziekje en een warme kop thee. Zomaar een knus winterweekend in januari.

Ons hele leven, ons mens-zijn, ons beeld van de werkelijkheid, is gestaafd op één ding. Zintuiglijke waarnemingen. We nemen waar, continu, de hele dag door. Zonder nieuwe indrukken zou ons innerlijke leven gauw verstillen. Wat nemen we allemaal waar?

Laten we beginnen bij onze ogen, de mens is een kijkdier pur sang. Met onze ogen onderscheiden we licht en donker, scherpte en vaagheid. We zien kleuren, vormen en glans. De oren. We horen of een geluid hard of zacht is. Verder klinkt een toon hoog of laag. We kennen klankkleur en andere eigenheden van geluid. Aan de hand van geluid zijn we in staat een gebeurtenis te achterhalen, hoewel het soms moeilijk is. Dan voelen. Als we lekker in ons vel zitten voelen we ons eigen lichaam en de omgeving goed. Maar wat voelen we allemaal, welke zintuiglijke prikkels neemt

onze tast waar? We voelen of een voorwerp hard of zacht is, warm of koud, droog of nat, stroef of glad, grof of fijn en ik ben hiermee zeker nog niet volledig. Ons reukapparaat kent ook veel diversiteit. Onmiddellijk weten we of we te maken hebben met een vrouwengeur of een mannengeur, we herkennen moeiteloos de geur van koffie, gebak, of van een bepaalde vrucht. Geuren stimuleren het ophalen van herinneringen en associaties. Het reukorgaan bereikt de hersenen op een directere manier dan de andere zintuigen. Dan is er nog de mond met onze tong die smaakpapillen heeft. Als we eten ruiken we en proeven we. We hebben smaakpapillen voor zoet, zout, zuur en bitter.

We zijn één en al waarneming, in een rijke diversiteit van prikkels. We handelen ook. Hebben interactie met onze omgeving. Handelen leidt tot nieuwe waarnemingen, nieuwe ervaringen, nieuwe prikkels. We leven op deze aarde en zijn als levende organismen tegelijkertijd deel van dat ecologische systeem aarde, we zijn een deel van de natuur. De natuur omvat de buitenwereld en onze binnenwereld, en is continu aan verandering onderhevig. De natuur wordt geregeerd door zijn eigen wetmatigheden, de natuurwetten. De natuur kent patronen, soms meetkundig van aard, gaat vaak over periodiciteit, over orde en chaos, complexiteit en entropie, verstoring en herstel van evenwicht. De natuur is ook aarde, lucht, water en vuur. De elementen. De natuur is materie en energie. En: ontwikkeling in tijd. Tijd maakt van de periodiciteit van een cirkel een ontwikkelingsproces als een golf of een spiraal. Het leven is een golf of een spiraal. We komen telkens weer herkenbare dingen tegen, die net weer anders zijn, en wij zijn net weer anders. We hebben ons ontwikkeld in de tijd en hebben dingen bijgeleerd door onze ervaringen. De natuur gaat over systematiek en experimenteren. De natuur maakt variaties op eenzelfde thema, onderzoekt de

mogelijkheden binnen een bepaald thema en probeert die uit.

Tijdens ons leven, voor veel mensen een periode van zo'n 80 jaar, zijn we figurant in deze wereld. We nemen zoals gezegd een natuur waar die we ook zelf zijn. We zijn deel van het geheel. We spelen een spel met die natuur. Verzetten ons tegen de tweede hoofdwet van de thermodynamica. Die wet zegt dat de totale entropie (chaos) in de kosmos toeneemt. Onze lichamen zijn daarentegen een voorbeeld van complexiteit, de tegenpool van entropie. We behouden steeds onze vorm, die verandert maar weinig. Jouw gezicht is jouw gezicht, al is het nu opgebouwd uit andere moleculen dan 5 jaar geleden. Dat weerstand bieden aan de toename van entropie geldt voor de gehele levende natuur. In het spel van het leven op aarde leren we de natuur die we waarnemen EN zijn, steeds beter kennen, haar patronen, haar wetmatigheden, van zowel de buitenwereld als onze binnenwereld. We leren veel en worden wijze, oude en doorleefde mensen.

Uiteindelijk, wanneer velen onder ons zich hebben voortgeplant, geven we onze strijd tegen de entropie op. Ons hart en onze longen houden er mee op. De hersenen zijn niet meer actief. Het zelfbewustzijn verdwijnt even mysterieus als het in de baarmoeder 80 jaar eerder verschenen was. De cellen van ons lichaam staken hun stofwisseling, hun functioneren, voorgoed. De overweldigende natuur, waar we een heel klein onderdeelje van waren tijdens ons leven, neemt ons lichaam vervolgens weer volledig in zich op. Liggend in onze kist zijn we voedsel voor bodemdierpjes, schimmels en bacteriën.

We worden tot in de oorspronkelijke anorganische componenten afgebroken en weer herverdeeld over de aardse compartimenten bodem, water, lucht en soms gesteente. Het zijn deze bouwstoffen die weer aan het begin

staan van een hele nieuwe keten van leven. Plantenvoeding. Soms al heel snel, andere keren pas na vele miljoenen jaren, na een geologische cyclus van sedimentatie, subductie, opheffing en verwering.

De natuur. Het is een mooi schouwspel waarvan we veel, maar misschien wel nooit alles zullen begrijpen. Maar het is er fijn toeven, voor hopelijk 80 jaar of nog een beetje meer...

Ander perspectief

Is de wereld werkelijk, of kan ik slechts stellen dat ik ‘ervaar’? Dat is al meteen een heel fundamentele filosofische vraag. Hoewel dit een spirituele beschouwing genoemd mag worden, kies ik hier voor ‘de wereld is werkelijk’. Ik ga er van uit dat de aarde bestaat en dat het de plek is waar wij wonen. Dat is de wereld voor ons.

De wereld, de aarde, de natuur, de kosmos, bestaat.

Ik wil het hebben over het ‘ik’. Als ik me afvraag: wie of wat ben ik? En ik stel mezelf de vraag: leef ik verder na mijn dood? moeten we om die vraag te kunnen beantwoorden weten wie die ik is. Ben ik dit lichaam, deze afzonderlijke persoon, object in de wereld? Dat lichaam luistert in elk geval naar de naam Jesse Rietveld. Jesse Rietveld kent een begin (1985) en zeker ook een einde (...). Dus als ik met ik Jesse Rietveld bedoel en ik vraag me af of ik voortleef na mijn dood, dan is het antwoord nee. Jesse Rietveld heeft niet de eeuwigheid. Of ben ik ten diepste nog iets anders? Ben ik een onsterfelijke ziel, die vele levens leeft en uiteindelijk volgroeid zal zijn? In dat geval is Jesse Rietveld slechts mijn huidige vorm.

Het laatste klinkt misschien aanlokkelijk. Het wordt in veel spirituele kringen verkondigd. Toch wil ik hier opmerken dat deze gedachtegang, juist voor spirituele mensen, paradoxaal zou moeten klinken. Want binnen de spiritualiteit wordt de aanval ingezet op de kleine persoonlijkheid, het ego. Het ultieme schuilt juist in de verbinding met alles wat bestaat, met God zo je wilt. Als je vervolgens spreekt van een goddelijke ziel die strikt individueel is, en die verder of minder ver kan zijn in het reïncarnatieproces, dan is dat eigenlijk gewoon een verkapt ego. Ik heb een leven met moeilijke hordes, dat duidt op